

Nr 235.

Av herr **Lindmark**, angående åstadkommande av likställighet mellan samtliga skatteunderlag vid vägskattens utgörande.

Vid 1933 års riksdag beslöts ändringar i 1891 års väglag rörande vägskattebördans fördelning på de olika beskattningsföremålen. De nya bestämmelserna, som inneburo betydande lättnader för fastighetsägarna, trädde i kraft den 1 januari 1934.

När den nuvarande väglagen antogs vid 1934 års riksdag vidtogs ingen ändring av fördelningen av vägskattebördan på de olika beskattningsföremålen, jordbruksfastighet, annan fastighet och inkomst. Däremot vidtogos viktiga tekniska ändringar innebärande att vägfyrktalssättningen togs bort och ersattes med vägskattens närmare anknytning till den kommunala taxeringen.

Enligt nu gällande bestämmelser skall vägskatt utgöras i förhållande till antalet påförda vägskattekronor. För varje skattekrona, som enligt kommunalskattelagen påförts skattskyldig såsom underlag för fastighet, skola påföras honom såvitt angår jordbruksfastighets jordbruksvärde samt tomt- och industrivärde så ock annan fastighet en och en halv vägskattekrona samt såvitt angår jordbruksfastighets skogsvärde en och trefjärdedels vägskattekrona. För varje skattekrona, som enligt kommunalskattelagen påförts skattskyldig såsom underlag för kommunal inkomstskatt skall påföras honom en vägskattekrona; dock skall i fråga om fysisk person, som för kommunal inkomstskatt i hemortskommunen påförts mindre än tre skattekronor, sådan påförning därstädes icke äga rum.

Som framgår av ovanstående beskattas fastigheterna, när fråga gäller vägbeskattningen, 50 proc. mera än inkomsten. Att ändring härutinnan icke vidtog vid den nuvarande lagens antagande berodde på att senast gjorda ändringen av vägskattegrunderna var vidtagen året förut och ändringen sålunda ännu icke hunnit visa sina verkningar.

Sedan senaste ändringen av vägskattegrunderna vidtogs ha alltså fem år förflutit. Fyra års erfarenhet föreligger redan och det synes mig nu vara anledning undersöka verkningarna av de år 1933 vidtagna ändringarna samt skyndsamt genomföra full utjämning av vägskattebördan på de olika beskattningsföremålen.

Det finnes så mycket större anledning härtill, som genom bestämmelsen om garantibeskattningen fastigheterna — oavsett om någon inkomst av fastigheten förelegat eller icke — alltid ha att gälda vägskatt, som svarar mot minst 5 proc. avkastning å taxeringsvärdet. (Undantag göres härvid för skogsbeskattningen.)

Bihang till riksdagens protokoll 1938. 4 saml. Nr 233—236.

Anledning att längre dröja med genomförandet av denna reform föreligger icke. Jordbrukets utövare ha icke numera något större intresse än andra samhällsgrupper av de allmänna vägarna. Köpare och säljare, producenter och konsumenter hava, ifråga om väghållningen, i verkligheten likartade intressen. Att under sådant förhållande kräva att bönder och andra fastighetsägare skola betala en väsentligt högre vägs katt än andra skattebetalare i förhållande till inkomsten är orättvist och bör snarast ändras.

Med stöd av det anförda får jag anhålla,

att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående verkningarna av de vid 1933 års riksdag beslutade vägs kattelgrunderna samt för 1939 års riksdag framlägga förslag till sådan ändring av § 56 Lag 7 juni 1934 om vägdistrikt, att full likställighet i fråga om vägs kattelbördans fördelning på de olika beskattningsföremålen erhålles.

Stockholm den 22 januari 1938.

Ewald Lindmark.
